

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobkyně N. T. T.**, zastoupené Mgr. Tomášem Ferencem, advokátem se sídlem Dlouhá 141, Příbram II, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7**, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 9. 4. 2003, čj. OAM-249/AŘ-2002, vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 47 Az 592/2003, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2004, čj. 47 Az 592/2003 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byl zamítnut rozklad žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12. 10. 2001, čj. OAM-2651/CU-02-C10-2001. Tímto rozhodnutím Ministerstva vnitra nebyl žalobkyni udělen azyl v České republice z důvodů nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); současně bylo Ministerstvem vnitra rozhodnuto podle § 28 zákona o azylu, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí ministr vnitra uvedl, že žalobkyně neprokázala pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ani neprokázala, že má v zemi původu obavy

z některého z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Hlavním důvodem žádosti žalobkyně pro udělení azylu bylo následování manžela a snaha žít s ním v České republice; návrh na zahájení řízení o udělení azylu tedy podala ve snaze legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Ministr vnitra se ztotožnil s názorem Ministerstva vnitra, že tyto skutečnosti nejsou důvody pro udělení azylu na území České republiky. Současně ministr vnitra shledal zákonným rozhodnutí žalovaného o neudělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu i rozhodnutí o neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2004, čj. 47 Az 592/2003 - 33, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že žalobkyní uvedené důvody nelze podřadit pod žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Správní orgány proto po zhodnocení skutečností uváděných žalobkyní a po zvážení politické a ekonomické situace v zemi původu žalobkyně konstatovaly, že důvod pro udělení azylu není dán. Soud se dále vyjádřil k neudělení azylu podle § 13 a k neexistenci překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu. K neudělení humanitárního azylu soud ve shodě se správními orgány uvedl, že po prostudování spisu se ztotožnil se závěrem, že osobní poměry žalobkyně a situace v zemi jejího pobytu byly dostatečně zjištěny a že žalobkyně neuvedla žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Námitku neúplně zjištěného stavu věci soud neshledal důvodnou, neboť žalobkyně neuvedla žádné konkrétní důkazy, jež by měly být provedeny k úplnému zjištění stavu věci. Proto soud konstatoval, že skutkový stav byl před vydáním napadených rozhodnutí zjištěn dostatečně, neboť správní orgány vycházely ve svém rozhodnutí ze zprávy o situaci v zemi původu žalobkyně, vypořádaly se s jejím obsahem a žalobkyně proti obsahu zpráv nevznesla konkrétní námitky. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány vypořádaly se všemi tvrzeními, které žalobkyně uvedla v průběhu správního řízení. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že soud nesprávně posoudil otázku udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka uvádí, že udělení humanitárního azylu je závislé na správním uvážení, a je tedy na vůli správního orgánu, zda azyl podle tohoto ustanovení udělí či nikoliv; povinností správního orgánu pak je popsat, proč na základě správního uvážení dospěl k výroku, jež je projeven v jeho rozhodnutí. V případě stěžovatelky správní orgán nezdůvodnil, v čem spočívalo jeho správní uvážení při rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu, nehodnotil skutečnosti, v nichž by mohl být dán důvod hodný zvláštního zřetele a zda byly dány humanitární důvody, a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Podle názoru stěžovatelky rozhodnutí v tomto ohledu postrádá základní náležitosti podle § 47 spr. ř., neboť správní orgány paušalizovaly závěry o neudělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu i na neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatelka uvedla, že důvodem hodným zvláštního zřetele byly v jejím případě vzájemné rodinné svazky. I jen tato skutečnost podle stěžovatelky zakládá důvod hodný zvláštního zřetele. Stěžovatelka je přesvědčena o tom, že její žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra byla důvodná z důvodu nesprávného posouzení předpokladů pro udělení humanitárního azylu; proto je dán důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2004, čj. 47 Az 592/2003-33, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka požádala soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť je přesvědčen, že rozhodnutí správních orgánů i rozhodnutí soudu prvního stupně byla

vydána v souladu s právními předpisy. Žalovaný uvedl, že i stručné odůvodnění rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu je v daném případě dostačující, neboť stěžovatelka v rozporu s principem zachování rodiny zanechala své dvě nezletilé děti ve Vietnamu a odjela s manželem do Evropy, ačkoliv v zemi původu žádné problémy neměla. Žalovaný připomenul, že azyl nebyl udělen ani manželů žalobkyně a kasační stížnost směřující proti rozsudku krajského soudu, který zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, již byla Nejvyšším správním soudem jako nedůvodná zamítnuta. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní namítá důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Stěžovatelka toto své tvrzení specifikovala tak, že ze strany Ministerstva vnitra i ministra byla nesprávně posouzena otázka neudělení humanitárního azylu, neboť z rozhodnutí nejsou seznatelné meze správního uvážení při rozhodování o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatelka o udělení humanitárního azylu ve správním řízení výslovně nežádala, neuvedla tedy žádné důvody hodné zvláštního zřetele, neboť jediným důvodem stěžovatelky pro udělení azylu byla snaha následovat manžela. Pokud tedy ani sama stěžovatelka neuvedla požadavek udělení humanitárního azylu před správním orgánem, neuvedla ani důvody hodné zvláštního zřetele, které by mohl vzít správní orgán v úvahu při rozhodování o udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, nemůže již soud přihlížet k takovým případným novým námitkám. Proto krajský soud přezkoumával pouze, zda správní orgány nepochybily v řízení o udělení azylu. Pokud tedy svého práva navrhopat důvody pro udělení humanitárního azylu stěžovatelka nevyužila, ač k tomu měla řádnou příležitost, nelze se žalobou, ani kasační stížností takového stavu domáhat. V souzené věci byla námitka týkající se humanitárního azylu rovněž v žalobním řízení uplatněna toliko v obecné podobě a proto závěr soudu prvního stupně ohledně správnosti závěru o neudělení humanitárního azylu shledal Nejvyšší správní soud zákonu odpovídajícím. K námitce stěžovatelky, že v jejím případě měly být posouzeny i důvody pro přiznání azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu, tedy měly být zváženy humanitární důvody, Nejvyšší správní soud poznamenává, že na udělení humanitárního azylu není subjektivní právo, jedná se o správní uvážení žalovaného a proto takový závěr žalovaného soud nezkoumal.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu; soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobkyně, tak i stav v její domovské zemi, pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci,

zejména, když žalobkyně ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sama neuváděla. V souzené věci stěžovatelka sama o udělení humanitárního azylu ani nežádala, ani neuvedla žádné, zvláštního zřetele hodné, důvody pro jeho udělení, které by mohl správní orgán zvážit a přezkoumat. Skutečnost, že důvody neudělení humanitárního azylu nejsou uvedeny přímo v té části odůvodnění rozhodnutí, jež se týká neudělení humanitárního azylu, nýbrž je zde odkázáno na předchozí pasáže napadeného rozhodnutí, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí jako celku, neboť z rozhodnutí je seznatelné, že správní orgány hodnotily situaci stěžovatelky a její důvody z hlediska všech důvodů pro udělení azylu podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 i § 14 zákona o azylu. Obecný poukaz žalobkyně na to, že o udělení azylu žádá z důvodu, aby následovala manžela, není důvodem pro udělení azylu ani důvodem hodným zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobkyně žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu